

RECENZJA ROZPRAWY DOKTORSKIEJ

**mgr. Arkadiusza TOMASZKA opracowanej pod kierunkiem naukowym
prof. dr. hab. Waldemara Zubrzyckiego
zatytułowanej:**

„Kierunki doskonalenia procesu przygotowania zawodowego policjantów w zakresie posługiwania się bronią palną”

Podstawą wykonania niniejszej recenzji jest Uchwała Senatu Akademii Policji w Szczytnie nr 91/V/2023 przyjęta w dniu 17 października 2023 r. w sprawie wyznaczenia recenzentów w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie mgr. Arkadiuszowi Tomaszкови.

1. Znaczenie podjętego problemu naukowego

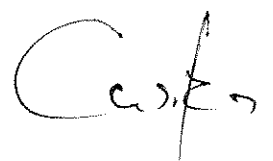
Współczesne państwo demokratyczne jako organizacja polityczna powołane jest do realizacji wielu funkcji w jego wewnętrznym, jak i zewnętrznym środowisku. W ich ramach przyznane zostało mu przez suwerena m.in. prawo do stosowania przymusu, który przejawia się w możliwości państwa (reprezentowanego przez upoważnione w tym zakresie instytucje) do wyegzekwowania, ustalonych wobec obywatela i każdego, kto przebywa na jego terytorium, obowiązków określonych przepisami prawa. Ów przymus realizowany przez państwo ma charakter szczególny. Mogą go stosować wyłącznie organy państwa lub upoważnione przez państwo instytucje, jedynie w ramach określonych przepisami prawa. Uprawnienia państwa są w tym zakresie daleko posunięte, gdyż może ono zastosować wobec obywatela również siłę fizyczną (przymus bezpośredni), a nawet pozbawić go wolności lub mienia. W skrajnych przypadkach może nawet pozbawić życia. Jednakże bez możliwości stosowania przymusu współczesne państwo nie jest w stanie realizować przypisanych mu funkcji.

Podkreślić w tym miejscu należy, że w rozumieniu polskiego prawa konstytucyjnego wolność człowieka nie jest wartością nieograniczoną. Dopuszczalne jest ingerowanie w nią na podstawie norm prawa określonych w Konstytucji oraz w aktach prawa rangi ustawy. Zgodnie z nimi przymus stosowany przez państwo nie może być celem samym w sobie, lecz środkiem do realizacji celów określonych w aktach prawa i to tylko tych, dla których takie środki przewidział ustawodawca.

Choć w polskim ustawodawstwie nie stawia się znaku równości pomiędzy środkami przymusu bezpośredniego, a użyciem broni palnej to jednak wydaje się, że jest ono takim środkiem. Przemawia za tym cel użycia broni palnej jakim jest zmuszenie osoby do określonego zachowania, jest on więc tożsamy z tym jaki przyświeca zastosowaniu środków przymusu bezpośredniego. Jest to szczególny środek przymusu zważywszy na stopień potencjalnych szkód, jakie mogą zostać wyrządzone osobie, włącznie z pozbawieniem jej życia. Zastosowanie broni palnej wobec obywatela bezsprzecznie w istotny sposób ingeruje w jego sferę praw i wolności. Szczególnego znaczenia nabiera tu możliwość odebrania życia osobie, a więc najwyższego dobra człowieka do ochrony, którego państwo jest zobowiązane. Zarówno przepisy międzynarodowe, jak i krajowe dopuszczają możliwość wystąpienia takiej sytuacji.

Mając na uwadze powyższe pamiętać należy, że zastosowanie broni palnej w następstwie, którego doszło do poważnych obrażeń, a nawet śmierci osoby może być wynikiem błędu popełnionego przez osobę uprawnioną. Ten skutek zastosowania przymusu państwowego, w przeciwieństwie do pozostałych, ma charakter nieodwracalny. Jest to jeden z najważniejszych powodów, dlaczego funkcjonariusze publiczni uprawnieni do stosowania broni palnej powinni cechować się najwyższymi kwalifikacjami w tym zakresie i dlatego tak ważne jest ciągle doskonalenie procesu przygotowania zawodowego w zakresie posługiwania się bronią palną. Tak daleko idące uprawnienia, ingerujące w swej istocie w najwyższe wartości w sferze praw człowieka, wymagają stosowania wysokich standardów w zakresie użycia broni palnej wobec obywateli przez uprawnione osoby. Dotyka to bezpośrednio zagadnienia zaufania obywatela do państwa jako szczególnej wartości demokratycznego społeczeństwa.

W tę potrzebę wkomponowują się badania przeprowadzone przez Autora rozprawy dotyczące doskonalenia procesu przygotowania zawodowego policjantów w zakresie posługiwania się bronią palną. Autor rozprawy podjął się zbadania niezwykle ważnego, wynikającego z potrzeb społecznych, zagadnienia konieczności podnoszenia standardów w zakresie stosowania broni palnej przez funkcjonariuszy polskiej Policji.

Badania, w swej istocie, ukierunkowane zostały na wypracowanie rozwiązań o charakterze prawno-organizacyjnym, które mają prowadzić do doskonalenia procesu przygotowania zawodowego policjantów w zakresie posługiwania się bronią palną.

Uznać należy, że sformułowany przez Autora rozprawy problem naukowy jest aktualny, a podjęcie badań w tym zakresie uznać należy za uzasadnione potrzebami społecznymi.

2. Ocena rozprawy

2.1. Analiza źródeł bibliograficznych

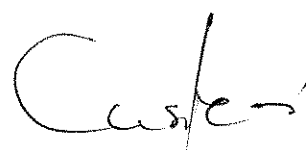
Bibliografię wypełnia ponad sto siedemdziesiąt pozycji zróżnicowanych tematycznie jednak zgodnych z zakresem przeprowadzonych badań. Na potrzeby badań wykorzystana została przede wszystkim krajowa literatura naukowa, krajowe przepisy prawa, przepisy wewnętrzne instytucji poddanych badaniom oraz źródła internetowe. Znaczna część pozycji prezentowanych w bibliografii nie jest bezpośrednio cytowana w treści rozprawy. Stąd rodzi się pytanie: w jakim zakresie literatura zaprezentowana w bibliografii była użyteczna dla przeprowadzonych badań?

Analiza wykazu źródeł bibliograficznych przywołanych w dysertacji, pozwala uznać ich dobór za właściwy i zgodny z badaną problematyką. Przypisy i bibliografię uznać można za opracowane poprawnie, choć bibliografia nie została uporządkowana z podziałem na pozycje zwarte i artykuły z czasopism, co jest dobrym zwyczajem przy tworzeniu opracowań naukowych.

2.2. Struktura rozprawy

Opisany w rozprawie plan procesu badawczego zdeterminował układ rozprawy. Praca, licząca ponad sto dziewięćdziesiąt siedem stron nie wliczając w to załączników, składa się z pięciu rozdziałów, z których pierwszy dotyczy założeń badawczych. Główną część pracy uzupełnia aneks, na który składają się trzy załączniki w postaci kwestionariuszy ankiety i wywiadu użytych podczas badań sondażowych.

Uznać należy, że rozdziały dysertacji są w swych tytułach adekwatne do wypracowanych problemów szczegółowych. Przyjmując jednak zasadę, by poszczególne części rozprawy były objętościowo podobne, to pewne zastrzeżenia występująca dysproporcja. Nie odnosząc się do rozdziału pierwszego dotyczącego założeń badawczych, rozdział drugi jest pięćdziesięciostronicowy, podczas gdy trzeci, czwarty i piąty są objętościowo podobne do siebie, jednak dwukrotnie mniejsze od drugiego. Ponadto zawartość treści poprzedzającej

pierwszy podrozdział w rozdziale piątym nasuwa wniosek, że nie ma ona charakteru wprowadzenia do rozważań, zatem powinna reprezentować, przez wzgląd na swoją obszerność i istotność zawartej tam wiedzy, odrębną część rozdziału. Analiza treści dysertacji w kontekście jej struktury pozwala przyjąć, że powyższe nie miało negatywnego wpływu na jakość przeprowadzonych badań.

Pozytywnie należy ocenić podsumowanie rozważań prowadzonych przez Autora w ramach rozdziałów od drugiego do piątego w ostatnich ich częściach zatytułowanych „Wnioski”, gdzie odnosi się do pytań wypracowanych w ramach szczegółowych problemów badawczych. Czyni to przejrzystym i bardziej czytelnym tok myślowy Autora jaki towarzyszył mu w czasie prowadzonych badań.

Mając na uwadze powyższe strukturę pracy należy uznać za prawidłowo opracowaną.

2.3. Poprawność terminologiczna i językowa

W treści rozprawy występują nieliczne błędy językowe i stylistyczne, nie mające jednak znaczenia dla prowadzonych rozważań.

Treść dysertacji jest oparta na zdaniach formułowanych logicznie i czytelnie. Autor posługuje się terminologią niebudzącą wątpliwości.

Uznać należy, że pod względem terminologicznym i językowym treść dysertacji jest poprawna.

2.4. Ocena warstwy metodologicznej rozprawy

2.4.1. Poprawność formułowania problemów i hipotez badawczych

Jako przedmiot badań przyjęto proces przygotowania funkcjonariuszy Policji do realizacji zadań służbowych, badany pod kątem jego skuteczności w przypadku wystąpienia zdarzenia o charakterze nadzwyczajnym, jakim jest użycie lub wykorzystanie broni służbowej na podstawie: literatury, przepisów, programów szkoleń i kursów, opisów zdarzeń oraz opinii funkcjonariuszy.

Przyjęty przez Autora cel badań ma charakter użytkowy i jest nim opracowanie propozycji zmian w obszarze przygotowania policjantów do posługiwania się bronią palną z uwzględnieniem oczekiwań funkcjonariuszy oraz warunków zdarzeń nadzwyczajnych związanych z użyciem i wykorzystaniem broni służbowej przez polskich policjantów w latach 2017–2021. Cel badań, w odniesieniu do obszaru poznawczego nauk o bezpieczeństwie został sformułowany poprawnie. Wyjaśnienia jednak wymaga przyjęty do badań przedział czasowy

obejmujący lata 2017-2021, gdyż brak jest w treści rozprawy informacji uzasadniającej przyjęcie takiego ograniczenia.

Dla osiągnięcia sformułowanego celu Autor rozprawy określił główny problem badawczy, który przyjął postać pytania: jakich zmian należy dokonać w obszarze przygotowania policjantów do posługiwania się bronią palną, aby jej użycie lub wykorzystanie przez funkcjonariuszy było skuteczne, a jednocześnie bezpieczne dla nich i innych obywateli?

W wyniku dekompozycji głównego problemu badawczego przyjęte zostały poniższe problemy szczegółowe:

1. na czym polega specyfika przygotowania policjanta do realizacji zadań służbowych związanych z użyciem lub wykorzystaniem broni palnej?
2. jakie są różnice w procesie przygotowania do posługiwania się bronią palną w innych służbach i formacjach uzbrojonych?
3. jakie są oczekiwania policjantów odnośnie ich przygotowania w zakresie posługiwania się bronią palną?
4. w jakich obszarach i w jakim zakresie należy zmodyfikować proces przygotowania policjantów do realizacji zadań służbowych związanych z użyciem lub wykorzystaniem broni palnej?

Tak sformułowane problemy korespondują z głównym problemem badawczym oraz z przyjętym w badaniach celem. Wydaje się jednak, że drugi problem szczegółowy, by bezpośrednio korespondował z głównym problemem badawczym, powinien w swej treści odnosić się nie do różnic w sensie ogólnym, lecz tych które mogłyby mieć wpływ na doskonalenie w obszarze przygotowania policjantów do posługiwania się bronią palną. Jak wskazuje analiza rozdziału trzeciego taki właśnie kierunek badań przyjął Autor.

Na potrzeby rozwiązania sformułowanego problemu badawczego Autor rozprawy przyjął hipotezę badawczą w brzmieniu: w celu zapewnienia optymalnego poziomu przygotowania funkcjonariuszy do realizacji zadań służbowych z elementem użycia lub wykorzystania broni palnej należy dokonać zmian w zakresie szkolenia, wyposażenia i infrastruktury szkoleniowej, biorąc przy tym pod uwagę przede wszystkim: oczekiwania samych policjantów, wynikające z ich samooceny, wnioski z zaistniałych sytuacji nadzwyczajnych, a także możliwości wykorzystania nowoczesnych technologii i doświadczeń innych formacji i służb.

Tak sformułowana hipoteza w pełni odnosi się do głównego problemu badawczego.

Autor nie przyjął hipotez szczegółowych odnoszących się do wypracowanych problemów szczegółowych. Mając na uwadze, że hipoteza w badaniach naukowych jest konsekwencją

przyjęcia określonego podejścia badawczego i ma ścisły związek z przyjmowanymi metodami badawczymi doprecyzowania wymaga, dlatego Autor mimo dekompozycji głównego problemu badawczego na problemy szczegółowe, nie przyjął dla nich hipotez roboczych. Dopuszcza się, jeśli nie ma przesłanek do skonstruowania hipotezy szczegółowej, pozostawienie jej na poziomie ogólnym. Braku takich przesłanek Autor jednak nie wyartykułował w treści rozprawy.

Na podstawie analizy wypracowanych założeń badawczych przyjęć należy, że zaplanowany przez Autora rozprawy proces badawczy został zobjektywizowany i w logiczny sposób ukierunkował jego działania zmierzające do osiągnięcia przyjętego celu.

2.4.2. Dobór metod, technik i narzędzi badawczych oraz umiejętność ich zastosowania

W części rozprawy odnoszącej się do zastosowanych w badaniach metod, technik i narzędzi badawczych Autor odniósł się do tych, które w najszerszym zakresie wykorzystywał. W obszarze metod empirycznych wskazane zostały takie jak metoda badania dokumentów oraz sondażu diagnostycznego, przy wykorzystaniu techniki wywiadu eksperckiego oraz ankiety. W odniesieniu do przyjętych założeń badawczych uznać należy, że zostały one dobrane poprawnie.

Analiza treści rozprawy pozwala przyjąć, że metody i techniki badawcze jakimi posłużył się Autor w swoich badaniach zostały zastosowane poprawnie i bez istotnych zastrzeżeń wytypowano i zastosowano adekwatne do nich narzędzia badawcze.

2.5. Ocena warstwy merytorycznej rozprawy

Dysertacja zawiera niezbędne, dla tej kategorii opracowań naukowych, elementy takie jak wprowadzenie do problemu naukowego, omówienie planu procesu badawczego, część merytoryczną, w tym prezentację, interpretację i podsumowanie wyników uzyskanych w trakcie prowadzenia badań oraz wykaz źródeł bibliograficznych.

W rozdziale pierwszym zatytułowanym „Założenia badawcze” zaprezentowane zostały wypracowane przez Autora założenia badawcze. Ich analiza pozwala stwierdzić, że Autor rozprawy w stopniu zadowalającym opanował umiejętność planowania procesu badawczego. Jednak zabrakło w tej części krytycznej analizy literatury przedmiotu, która pokazałaby zakres dorobku naukowego jaki wypracowany został w badanym przez Autora obszarze. Stąd rodzi się pytanie: w jakim zakresie dotychczasowy dorobek naukowy odnoszący się do badanej problematyki wpłynął na kierunek przeprowadzonych badań?

Natomiast rozdziały od drugiego do piątego poświęcone zostały opisowi przeprowadzonych badań i uzyskanych w ich toku wyników oraz ich interpretacji.

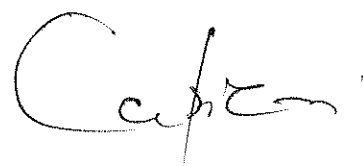
W rozdziale drugim pt. „Organizacja procesu przygotowania zawodowego policjantów w zakresie posługiwania się bronią palną” Autor uwagę swoją koncentruje na szczegółowej analizie procesu przygotowania zawodowego funkcjonariuszy Policji w zakresie posługiwania się bronią palną. Analiza przeprowadzona została w kilku płaszczyznach tj. m.in. prawnej, organizacyjnej w obszarze szkoleń i kursów specjalistycznych, szkolenia zawodowego, szkolenia w obecnej Akademii Policji w Szczytnie, a także w stosunku do funkcjonariuszy policji służby kontrterrorystycznej oraz w ramach służbowych wyjazdów poza granice kraju. Autor, co zasługuje na uwagę, nie ograniczył się jedynie do powyższych zakresów, lecz w tej części ukierunkował się również na analizę w aspekcie rzeczowego zabezpieczenia badanego procesu w odniesieniu do wykorzystywanej infrastruktury oraz wyposażenia wykorzystywanego przez funkcjonariuszy, a w tym w zakresie zastosowania nowoczesnych technologii oraz nowatorskich rozwiązań. Rozdział ten Autor podsumowuje w części „Wnioski”, w której zawiera odpowiedź na pierwszy szczegółowy problem badawczy. Oceniana w tym miejscu część rozprawy to solidne studium uwarunkowań prawnych, organizacyjnych, w tym sprzętowych obrazujące szeroki kontekst systemu nabywania, utrzymywania i podwyższania umiejętności strzeleckich w Policji, dające wiedzę w zakresie odpowiedzi na pytanie zawarte w pierwszym szczegółowym problemie badawczym.

Trzeci rozdział recenzowanej rozprawy doktorskiej nosi tytuł „Organizacja procesu przygotowania do posługiwania się bronią palną w innych służbach i formacjach uzbrojonych” i poświęcony został analizie rozwiązań przyjętych w zakresie nabywania oraz doskonalenia umiejętności w zakresie posługiwania się bronią palną w wybranych podmiotach, najbardziej zbliżonych zdaniem Autora swoją specyfiką do policyjnej w badanym zakresie, tj. Żandarmerii Wojskowej, Służbie Ochrony Państwa oraz Straży Granicznej. Przeprowadzona analiza uwarunkowań prawno-organizacyjnych została umiejętnie wsparta wynikami przeprowadzonych przez Autora badań sondażowych. Zaprezentowane w tej części dysertacji wyniki badań podsumowane zostały w części „Wnioski”, gdzie Autor odnosząc się do drugiego szczegółowego problemu badawczego formułuje konkretne propozycje zmian wykorzystując doświadczenia badanych podmiotów. Brakuje tu jednak, w odniesieniu do owych propozycji, wskazania z czego one wynikają. Zaprezentowana część badań sondażowych dotyczy „istotności wprowadzenia do systemu strzeleckiego szkolenia policyjnego doświadczeń innych służb”. Czy zatem zaprezentowane propozycje wynikają z przeprowadzonych badań

sondażowych, z wiedzy eksperckiej Autora, czy też oba czynniki miały na to wpływ? Jeśli źródłem jest wiedza ekspercka to koniecznym jest zaprezentowanie jej przez Autora, ponieważ w rozprawie jest tylko ogólna, wynikająca zapewne ze skromności Autora, wzmianka na ten temat: „Autor posiada długoletnie doświadczenie w badanej przestrzeni”. Powyższa uwaga nie ma jednak wpływu na pozytywną ocenę tego rozdziału, w ramach którego Autor zaprezentował uzyskaną wiedzę umożliwiającą sformułowanie odpowiedzi na pytanie zawarte w drugim szczegółowym problemie badawczym.

W czwartym rozdziale zatytułowanym „Oczekiwania funkcjonariuszy w zakresie właściwości przygotowania do realizacji zadań służbowych z elementem użycia lub wykorzystania broni palnej” Autor dokonał prezentacji i interpretacji wyników przeprowadzonych badań sondażowych w zakresie wskazań respondentów odnośnie do sugestii dotyczących możliwych usprawnień policyjnego szkolnictwa strzeleckiego. Badania miały charakter wielopłaszczyznowy uwzględniający zakres szkolenia i doskonalenia na poziomie centralnym, a także lokalnym oraz oczekiwań w aspekcie infrastruktury i wyposażenia wykorzystywanego w procesie przygotowania funkcjonariuszy w zakresie posługiwania się bronią palną. Rozdział wieńczy podsumowanie zawarte w podrozdziale pt. „Wnioski”. Zdaniem recenzującego Autor zbyt mało poświęcił tu uwagę kontynuacji prezentacji uzyskanych wyników niżli podsumowaniu tej części badań w kierunku wypracowania odpowiedzi na kolejny szczegółowy problem badawczy. Mimo tej uwagi uznać należy, że rozdział jest w pełni poświęcony problemowi określonym jego tytułem, a zaprezentowane tu wyniki badań dają podstawę do sformułowania pełniejszej odpowiedzi na pytanie zawarte w trzecim problemie szczegółowym.

W kolejnym, piątym rozdziale zatytułowanym „Propozycje zmian w przygotowaniu zawodowym policjantów w zakresie posługiwania się bronią palną” Autor przedstawił wyniki badań ukierunkowanych na wypracowanie propozycji zmian w systemie szkolenia strzeleckiego w Policji, obejmujących takie obszary jak przepisy regulujące badaną tematykę, szkolenie i doskonalenie realizowane w jednostkach szkoleniowych, doskonalenie lokalne realizowane w jednostkach terenowych, infrastrukturę wykorzystywaną w procesie nabywania umiejętności strzeleckich oraz wyposażenie niezbędne do prawidłowego przygotowania funkcjonariuszy do użycia lub wykorzystania broni palnej. Niniejsza część rozprawy stanowi niejako zwięźczenie dotychczasowych badań, gdzie na podstawie uzyskanych wyników Autor prezentuje szeroki zakres propozycji modyfikacji procesu przygotowania policjantów do realizacji zadań służbowych związanych z użyciem lub wykorzystaniem broni palnej.

Wypracowane one zostały wielopłaszczyznowo i obejmują zróżnicowane obszary takie jak legislacyjny, poziom centralny oraz lokalny doskonalenia działań Policji, aspekt wykorzystywanej w procesie przygotowania funkcjonariuszy w zakresie posługiwania się bronią palną infrastruktury i wyposażenia. Zakres wypracowanych propozycji jest w pełni adekwatny do zakresu przeprowadzonych badań. Zauważyć należy jednak, że mimo znacznego zróżnicowania prób badawczych i uzyskanych w czasie badań zróżnicowanych odpowiedzi udzielanych przez respondentów propozycje zostały przedstawione w postaci uogólnionej, nie uwzględniającej powyższego. Autor w propozycjach nie odniósł się do takich różnic jak choćby staż służby, rodzaj reprezentowanej służby w Policji, czy nawet zajmowane stanowisko służbowe. Mając powyższe na uwadze wskazane jest by Autor w trakcie publicznej obrony rozprawy uzasadnił, dlaczego w swoich propozycjach nie odniósł się do różnic jakie zidentyfikował wśród odpowiedzi udzielanych przez respondentów podczas przeprowadzonych badań sondażowych?

Całość dysertacji wieńczy „Zakończenie” w ramach którego Autor w syntetyczny sposób odnosi się do zrealizowania poszczególnych etapów przyjętego procesu badawczego, w tym do efektu weryfikacji przyjętej hipotezy. W części tej Autor nawiązuje do realizacji celu badań empirycznych, który jest jednak odmiennie sformułowany niż ten przyjęty w ramach założeń badawczych. Zważywszy, że w toku badań Autor dążył konsekwentnie do osiągnięcia celu określonego na wstępie dysertacji przyjąć można, że ten cel został omyłkowo tu wpisany.

Analiza poszczególnych części dysertacji pozwala przyjąć, że w toku badań Kandydat do stopnia doktora pozyskał wiedzę pozwalającą zweryfikować postawioną hipotezę, a tym samym rozwiązać sformułowany problem badawczy. Przyjąć należy, że Kandydat skutecznie osiągnął założony cel badań.

3. Zagadnienia do wyjaśnienia

W trakcie publicznej obrony rozprawy doktorskiej proszę Kandydata do stopnia doktora o odniesienie się do pytań zawartych w częściach 2.1., 2.3.1. oraz 2.4. niniejszej recenzji.

4. Konkluzje

Analiza treści dysertacji pozwala przyjąć, że Kandydat do stopnia doktora zrealizował opracowany plan badań. Pozwoliło to na skuteczną weryfikację przyjętej hipotezy, co przyczyniło się do rozwiązania głównego problemu badawczego i osiągnięcia założonego celu badań. Oceniam, że Kandydat wykazał się posiadaniem ogólnej wiedzy teoretycznej

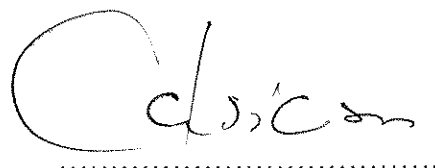
z zakresu dyscypliny nauki o bezpieczeństwie oraz umiejętnością samodzielnego zaplanowania i przeprowadzenia badań naukowych.

Recenzowana rozprawa stanowi oryginalne i indywidualne rozwiązanie problemu naukowego o utylitarnym charakterze zawierającego się w wymiarze społecznym. Jest zbiorem wiedzy usystematyzowanej i poszerzonej własnymi badaniami, wzbogacającymi dyscyplinę nauki o bezpieczeństwie.

Zebrana w trakcie badań wiedza daje możliwość jej praktycznego wykorzystania w zakresie doskonalenia obszaru przygotowania policjantów do posługiwania się bronią palną tak, aby jej użycie lub wykorzystanie przez funkcjonariuszy było skuteczne, a jednocześnie bezpieczne dla nich i innych obywateli. Zauważyć należy, że przedstawiona do recenzji rozprawa ujawnia potrzeby, by kontynuowane były badania w zakresie tematyki, której poświęcił się Kandydat. Mimo zasygnalizowanych uwag, niemających decydującego znaczenia dla całości badań, jest ona opracowaniem przemyślanym i naukowo dojrzałym.

Dysertacja posiada wartość poznawczą zbudowaną na badaniach przeprowadzonych głównie na płaszczyźnie empirycznej. Daje się dostrzec, że jej Autor dołożył wszelkiej staranności, by praca miała wartość poznawczą i utylitarną. Na uwagę zasługuje przejrzystość procesu badawczego oraz racjonalnie wypracowana struktura pracy nadająca w konsekwencji kształt całej dysertacji.

Oceniając warstwę metodologiczną oraz merytoryczną przedstawionej do recenzji dysertacji mgr. Arkadiusza TOMASZKA zatytułowanej „Kierunki doskonalenia procesu przygotowania zawodowego policjantów w zakresie posługiwania się bronią palną” stwierdzam, że spełnia ona warunki określone w art. 187 ust. 1 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. 2018 r. poz. 1668 z późn.zm.) i wnioskuję o jej przyjęcie i dopuszczenie do publicznej obrony.

dr hab. Paweł Lubiewski